

Perron 7

Je hebt me al duizend keer gezien. Je weet het alleen niet. Ik ben elke onopvallende jongen in de zoovers, je weet wel, die zwevende stoelen. Elke zwijgende gozer in de lucht. Iedereen kijkt altijd dwars door me heen. Behalve zij. Ik sta aan het einde van ons luchtruim en ze ziet me. Naast haar vliegt een reusachtige, grasgroene boodschappentas en haar korte jurkje wappert in de wind. Ze kan niet ouder dan vijftien zijn, maar ze kijkt naar me zoals mensen in de prehistorie keken. Zonder filter. Geen half oog op haar iPhone 32 wat ik zo kan zien, geen scherm tussen ons in, niks gefotoshopt. Ik wil dat ze voor altijd blijft kijken en tegelijk moet ze er onmiddellijk mee kappen, want van één keer ga je kapot. Stel je voor dat je één keer een doelpunt maakt en daarna voor eeuwig langs de zijlijn moet staan. Dat je één keer in je leven een pil mag slikken met pizza smaak. Dat je vader één keer ja zegt, en daarna alleen nog maar nee. Het meisje zooft steeds dichterbij. Ze heeft een voorhoofd vol sproeten, een spitse kin en ogen zo diep als de Noordzee. En dan staat ze plotseling stil. 'Iva!' hoor ik roepen in de verte. 'Iva, wacht!' De uitdrukking op haar gezicht verandert. Er verstrakt iets; het lijkt alsof er over haar ogen zo'n doorzichtig vliesje trekt dat vogels ook hebben. Dan, net voordat ze zich van me wegdraait, begint ze te lachen. Een stralende tandpastalach uit het niets. 'Oh my god,' gillen de twee meisjes die aan komen zooven in het luchtruim, 'je bent het echt!'. Zwevend in de lucht stoppen ze voor haar. Magere benen in ultrakorte shorts, doorzichtige beugels, pukkels onder verf die iets te bruin is voor hun gezicht. 'Serieus, ik ben je allergrootste fan!' roept het ene meisje. 'Ik volg je al meer dan een jaar.' De ander geeft haar een giechelige duw. 'No way, ik ben haar grootste fan! Iva, je hologrammen zijn echt zo cool ...' Ik besta niet meer. Nou, dat was dan ook het plan vandaag: verdwijnen. Er zijn al negen grote zoovers naar Schiphol vertrokken, maar ik ben nog steeds niet ingestapt. Ik had mijn voet op de treeplank van de eerste grote zoover gezet, toen ik opeens bedacht: ik weet niet waar ik heen wil. Dus ik bleef. In het luchtruim. Bij de kauwgomvlek in de vorm van een vliegtuig. 'Mogen we een hologram met je maken?' vragen de twee meisjes in koor. De beeldschermen van hun iPhone 32 flitsen al aan. 'Natuurlijk,' zegt Iva. Ze schraapt haar keel. 'Super dat jullie me volgen.' Ze hoeft haar gezicht niet te veranderen voor de foto – haar tandpastalach is van onbreekbaar glas. Ze slaat haar armen om de schouders van de meisjes zonder ze echt aan te raken en twee mobieltjes gaan omhoog voor de hologram. 'Wacht even,' roept het ene meisje opeens, 'kan die jongen niet opzij? Anders zie je net zo'n hoofd boven mij uitsteken.'

Ze kijken naar me zonder me te zien. Dat is dus wat mensen doen. Ze knallen nooit finaal tegen me op – ze zooven om me heen alsof ik een losse stoeptegels ben. Ze wissen me uit hun hologrammen. En als ze de kans krijgen ook uit hun leven. Terwijl ik mijn rug naar de tienduizend hologrammen draai, denk ik aan mijn vader. Heel

even maar, dan delete ik hem. Een grijze stadsduif met zo'n gekreukelde pootstomp hinkt voorbij. De zoovers in de verte blikkeren in de zon. Ik stop mijn handen in mijn zakken en staar ernaar totdat ik alleen nog maar flitsen zie, alsof ik wereldberoemd ben en omringd word door fotografen. Achter me hoor ik de meisjes afscheid nemen; ze smeken Iva om hun hologrammen straks te liken en misschien zelfs een comment te geven. Ik hoor de zoovers verdwijnen, adem uit. En dan voel ik het. Ze is er nog. Ik draai me om en zie meteen weer die zeegrijze ogen. Het doorzichtige vliesje zit er nog overheen. Als een hologramfilter dat elk feestje gezellig maakt, elke middelmatige zonsondergang de mooiste ooit. 'Sorry, hoor,' zegt ze opgewekt. 'Mijn zusje ging een keer mee naar een fandag en toen moest ze ook de hele tijd opzij. Omdat ze anders op de hologram zou staan. Superirritant natuurlijk als je de hele tijd te horen krijgt dat je opzij moet!'. Van één keer ga je dus echt kapot. Tien minuten geleden waren we mensen uit de prehistorie. Tijdreizigers in een luchtruim. En nu is alles nep, we zijn gewoon weer in 2040. 'Het is niet alsof ik op de hologram wilde,' zeg ik. 'Nee?' Ze klinkt verbaasd. 'Je wil geen hologram? Dat kan natuurlijk wel – geen probleem!' 'Waarom zou ik een hologram van ons willen?' Ze is even stil. 'Sorry, hoor,' zegt ze dan weer op die irritant opgewekte manier. 'Ik dacht dat je me kende. Omdat je zo naar me keek. Ik heb negentigduizend volgers en soms staren mensen me aan omdat ze niet durven te vragen om een foto. Maar jij kent me dus niet ...' 'Nee.' Oké. Dat is niet erg, hoor. 'Ik bal mijn vuisten. Drie dagen geleden ontdekte ik een holografische dating-app op de telefoon van mijn vader en sindsdien wil ik iedereen in elkaar slaan. Heel even was ik vergeten hoe boos ik ben. Maar nu weet ik het weer. 'Dat is niet erg, hoor?' herhaal ik. 'Waarom zou het erg zijn dat ik je niet ken? Jij kent mij toch ook niet? We volgen elkaar niet, we liken elkaar niet – we hebben niks met elkaar. Niks, behalve dit. Toevallig zijn we hier een paar minuten in hetzelfde luchtruim, En straks stap je in een grote zoover en dan ben je weg.' Ze blijft stil.